

CONCA

1, 2 i 3 de maig de 2009

En aquesta ocasió s'ha volgut anar a gaudir d'una ciutat de Castella la Manxa, patrimoni de la Humanitat: Conca.

Situada sobre un promontori i regada pels rius Xúquer i Huécar, despertarà d'entrada el nostre interès per poder conèixer i visitar els principals símbols de la ciutat i el seu entorn: las **Torcas**, la **Ciudad Encantada**, el naixement del riu **Cuervo**, las **Casas Colgadas**, el pont de Sant Pau, la Catedral, l'Ajuntament, la Torre Mangana, el Parador Nacional, els convents de les Petras, les Blanques, les Carmelites, les Esclaves... I la riquesa arquitectònica dels seus edificis gòtics i renaixentistes que generà el comerç de la llana i de la indústria tèxtil.

El dia 1 de maig, després de l'habitual parada per esmorzar, no tornarem a fer-ho fins al poble de Villed, a Casa Pilar. Prosseguim viatge després de passar per Libros, el Mas de Jacinto, molt propers a Torrealta, Utiel, Torrebaja, Losantos, per arribar a dos quarts de dues al restaurant HS de Salvacañete. On ens esperaran uns suculents morteruelo i filet de porc amb salsa.

A les quatre de la tarda, un cop recollit en el poble de Valdemoro el nostre guia, s'anirà a veure las Torcas on trobarem un campament de casetes de fusta "Campamento de Palancares" i la coneguda fonteta del "Rollo" d'aigua molt fresca.

Ens sorprendrà trobar aquells grans cràters enmig del bosc de pins constituint el conjunt més extens de la península. Som davant las Torcas de

los Palancares, del Agua, del Torcuazo, de la Novia, del Lobo, la més bella i escarpada per la verticalitat de les seves parets; la de las Colmenas, la més fonda i la Torca Larga, amb més de cent hectàrees de superfície. Destacant Las Cañadas del Hoyo possiblement intercomunicades amb les de Palancares.

Se'ns fa referència al riu Xúquer, nascut a la Muela de San Blas, que amb els 500 km de llargària i més de 50 afluents transcorre per Conca i la província d'Albacete regant les seves terres, amb un color característic que li transmeten els organismes i vegetacions aquàtiques.

Mereix especial comentari la Serrania de Conca, conjunt de massissos tallats en profundes valls per la xarxa fluvial formant las Hoces. La capital de la Serrania és Cañete.

El dia 2 se surt de l'hotel a un quart d'onze i al cap de tres quarts d'hora entrarem a la Ciudad Encantada,

parc temàtic de la pedra amb diversitat de formes capritxoses, veritable obra d'art natural, on juguen a combinar-se la qualitat geològica i la fantasia, és el resultat de les filtracions de l'aigua en els terrenys calcaris de la meseta de la Muela de Cabras, jugant amb l'erosió de l'aire i la pluja. Situada a Uña i amb una extensió de 250 hectàrees es va declarar Espai Natural d'Interès Nacional l'any 1929.

S'inicia el recorregut amb la presència d'una espècie de bolet gegant de pedra. Una llegenda sembla decantar-se per la suposició que allí es pogués trobar la tomba de Viriato. Entre pins i sabines, anirem gaudint de les més diverses formes: els vaixells, la fruitera, el gos, l'enclusa, el picaporta, el dinosaure, el pont

romà, la cara de l'home, l'heura gegant trepadora de paret, l'hipopòtam, la foca, tobogans, el congost, el mar de pedra, la lluita de l'elefant i el cocodril, la tortuga, els gossos, el cap de boa, els amants de Teruel...

Avui el dinar serà al restaurant El Gamo de Tragacete, on també es degustarà la gastronomia típica. Per la tarda seguint el mateix camí que condueix a la Ciudad Encantada, farem cap al naixement del riu Cuervo, declarat Monument Natural pel seu valor geològic i paisatgístic. Uns companys del grup arribaran a la cascada i d'altres seran més agosarats i seguiran fins a l'escletxa mateixa on neix el riu.

El dia 3 serà destinat a visitar la pròpia ciutat de Conca. L'Autocar ens portarà fins al lloc on s'iniciarà la visita a la ciutat antiga, el Arco de Bezudo del segle XVI, porta d'entrada a la ciutat des del nord, assenyalant la posició que ocupà la fortalesa aixecada pels àrabs a la part més alta de la ciutat. A esquerra i dreta de l'arc es poden veure les torres i panys de muralla que encara romanen drets d'aquella fortalesa àrab primer i cristiana després.

Un cop creuada la porta es passa per un pont fix i es contempla la cara exterior de la fortificació antiga, i des de l'escala que baixa cap a la Hoz del Xúquer s'observa l'únic arc de ferradura islàmic que ha restat visible de la primitiva ciutat àrab. A la part baixa del Xúquer i en una roca es poden veure "los ojos de la mora" que són dos clots.

A mà esquerra l'Arxiu Històric Provincial del segle XVI situat al límit del penya-segat que forma la Hoz del Huécar, on s'allotjà la seu del Tribunal de la Inquisició de la ciutat de Conca, posteriorment utilitzat com a presó provincial. Passem per davant l'estàtua del Fray Luís de León, la plaça del Trabuco, el convent de les Carmelites Descalces, convertit en museu de la Fundación Antonio Pérez.

Baixant per la Ronda de Julián Romero i travessant passadissos gaudint d'espectaculars miradors vers la Hoz del Huécar, i al mateix temps gaudint dels gratacels del famós barri de San Martín, destacant el Museo de la Ciencias de Castilla la Mancha i de la Universitat Internacional Menéndez Pelayo.

Seguin per la mateixa Ronda, es troba un passadís per la part baixa d'una casa que té l'entrada pel carrer de Sant Pere. Es tracta d'un dels edificis més característics de la ciutat alta, ja que la seva gran profunditat obliga que la Ronda passi a través del seu soterrani. Fins fa poc temps hi existia una imatge de grans proporcions il·luminada per un fanal, que ha estat substituïda per un Crucifix protegit per una reixa.

Un altre dels símbols de la ciutat: la Torre Mangana, torre de guaita i nom de procedència grega, amb la significació de màquina de guerra. Donat que en ella hi va haver l'alcàsser àrab i cristià, la jueria, la sinagoga i més tard s'hi construí l'església gòtica de Santa Maria, s'hi han dut a terme excavacions diverses.

Arribem a la Plaça Major, nucli del casc antic de la ciutat, i al mateix temps nucli monumental. Tancada a una banda per l'Ajuntament i a l'altra pel convent de Las Petras. L'Ajuntament d'estil barroc, construït durant el regnat de Carles III forma un pont sobre la plaça dividint-la en dos recintes menors, i a la part alta un escut monumental corona l'edifici, que segueix mantenint el seu estil inicial, malgrat les dues restauracions dels segles XIX i XX. El convent de Las Petras anomenat així per pertànyer a les monges de Sant Pere i Sant Llorenç, del segle XVI i reformat el XVII.

La Catedral de Santa Maria de Gracia i San Julián, iniciada l'any 1183 a requeriment d'Alfons VIII, amb la façana principal reconstruïda el 1910, que restà inacabada, es converteix en la primera catedral a Espanya del nou estil gòtic normand. Atesa la seva extraordinària importància se'ns donà una explicació introductòria de tota la catedral destacant

que totes les finestres tenen vistes a la Hoz. Dos rellotges, un a cada costat, indiquen l'hora de l'enrunament de la torre de les campanes. També se'ns explica detalladament el trifori gòtic, element més atípic de l'església, únic a la península; el transsepte amb les voltes rectangulars en comptes de ser quadrades com és habitual; el creuer amb una llanterna coneguda com a torre de l'àngel. La il·luminació a través de vidrieres singulars, controvertides, pertanyents a l'original abstracte. L'enreixat, molt valuós, destacant les reixes de l'altar major que tenen més de deu metres d'alçada.

El cor original es traslladà al castell de Belmonte (privat). L'orgue és del segle XVIII. La sala capitular amb belles portes plateresques de noguer amb escenes en relleu de l'adoració dels pastors; les capelles de San Julià, patró de Conca; la de la Verge de les Batalles, presidida per la Mare de Déu del Sagrari amb formosa reixa; la

d'Onda l'única que té calefacció, amb un teginat molt laboriós, i la de Sant Martí destacant l'esplèndida reixa i el rosetó gòtic. Darrere de l'altar hi ha l'urna de Sant Julià.

Des de la catedral i baixant pel carrer Bisbe Valero, sortim a l'arc de les Sirenes per contemplar la Hoz del Xúquer, al peu dels balcons de les Casas Colgadas en les que es troba el Museu d'Art Abstracte Espanyol i el Mesón. Utilitzades en l'edat mitjana com a residència d'estiueig de la família reial; al segle XV va ser habitatge del canonge Gonzalo González de Cañamares i el 1762 Casa Consistorial. Són tres cases adquirides el 1905 per l'Ajuntament: la del Rei (de color blanc), la colgada (sense finestra) i la de la Sirena (de color marró).

En la casa de la Sirena, segons una llegenda, hi visqué l'amant d'Enric de Trastàmara. Quan el rei l'abandonà per plebea va assassinar el fill de tots dos, fet que ella no va poder suportar. Es va suïcidar abocant-se al riu Huécar. Les seves lamentacions de mítica sirena donaren nom a la casa.

Un cop passat el pont de Sant Pau d'extraordinària estructura metàl·lica anem a trobar el Parador Nacional, abans monestir, seminari i col·legi religiós fins a la desamortització de Mendizábal.

I des del parc de Sant Julià, situat en el cor de la ciutat, sortim en autocar per anar a dinar a Salvacañete i continuar viatge de retorn a Lleida.

Eva Peiró